

望月麻衣
満月珈琲店の星詠み

MAI MOČIZUKI

Hvězdopravci z kavárny Úplněk

HVĚZDY ZNAJÍ NÁŠ OSUD.
JEN JE POTŘEBA UMĚT V NICH ČÍST.

román

満月珈琲店の星詠み
望月麻衣

Hvězdopravci z kavárny Úplněk

Mangetsu Kohiten no Hoshiyomi
by MOCHIZUKI Mai (text), SAKURADA Chihiro (illustration)
Copyright © 2020 MOCHIZUKI Mai, SAKURADA Chihiro
All rights reserved.

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., in 2020.
Czech translation rights reserved by Dobrovsky s.r.o., under the license granted
by MOCHIZUKI Mai and SAKURADA Chihiro, arranged with Bungeishunju Ltd.,
through Emily Books Agency LTD., Taiwan, and Corto Literary d.o.o., Croatia.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Holý, 2025
Cover © Jędrzej Nyka, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5755-8 (pdf)

望月麻衣
満月珈琲店の星詠み

MAI MOČIZUKI

Hvězdopравci z kavárny Úplněk

HVĚZDY ZNAJÍ NÁŠ OSUD.
JEN JE POTŘEBA UMĚT V NICH ČÍST.

PŘELOŽIL PETR HOLÝ
ILUSTROVALA ČIHIRO SAKURADA

OBSAH

PROLOG		7
PRVNÍ KAPITOLA	Trifle souhvězdí Vodnáře	10
DRUHÁ KAPITOLA	Čokoládový fondán s úplňkovou zmrzlinou	60
TŘETÍ KAPITOLA	Znovushledání za retrográdního Merkuru	97
PRVNÍ ČÁST	Soda se zmrzlinou z Merkuru	98
DRUHÁ ČÁST	Float se šampaňským z měsíčního svitu a Venuše	120
EPILOG		138
DOSLOV		153
POUŽITÁ LITERATURA		157

Kavárna Úplněk nemá stálé místo.
Měníme stanoviště, jak se nám zlíbí,
někdy se objevíme v uličce, kam
lidé rádi chodí nakupovat, jindy
na konečné stanici vlaku nebo na
opuštěném říčním břehu. A nepřijímáme
od našich hostů objednávky.

PROLOG

Začínal duben. Otevřeným oknem proudil dovnitř příjemně voňavý vítr a krásná klavírní melodie. *Pozdrav lásky* od Elgara. Na zábradlí balkónu se jakoby přiváben hudbou objevil kocour. V našem domě je totiž povoleno chovat domácí zvířátka. A tenhle kocour nejspíš patřil někomu od nás. Byl to takový klasický kalikový kocour s krásně rozmístěnými skvrnami bílé, hnědé a černé barvy. Stála jsem zrovna v kuchyni a krájela pórek, ale nyní jsem přestala a koutkem oka pozorovala kocoura. Právě vznešeně kráčel po zábradlí balkónu. Chvíli jsem na něj obdivně zírala, protože si vykračoval s nebývalou grácií a pranic mu nevadilo, že nemá pevnou půdu pod nohama. S oblohou bez jediného mráčku a se sakurami na pozadí vypadal dočista jako na obrázku. To já jen stála a tvářila se, že vařím, ačkoliv jsem pouze krájela pórek na posypání instantních nudlů. Pravda, ještě jsem měla snahu osmahnout si na sezamovém oleji mrkev, sójové klíčky a listy špenátu, ale i tak by můj oběd na žádný stylový obrázek nevydal.

Kocour se najednou zastavil uprostřed zábradlí a spokojeně přimhouřil oči, jako by snad ty klavírní tóny všechny důvěrně znal. Dlouhým ocasem mával jako kyvadlem.

Můj byt tvoří jedna místnost. Malá místnost. Z kuchyně na balkón to tedy není daleko. Kocour si nejspíš všiml, že se na něj dívám, otočil se a zamňoukal.

Kdepak Pozdrav lásky, kočičí pozdrav. Ucítila jsem, jak mi povolují zaťaté svaly v obličeji. Opláchla jsem si ruce a zamířila na balkón. Posuvné dveře se s vrznutím otevřely, jenže kocour byl už ten tam. Rozhlížela jsem se všude možně, ale nebylo po něm ani vidu. Bydlím v druhém patře. Lekla jsem se, že třeba uklouzl a spadl dolů, ale nic tomu nenasvědčovalo.

„Kdepak, kočka přece jen tak nespadne,“ pousmála jsem se úlevně a opřela se pažemi o zábradlí. *Pozdrav lásky* mezitím dozněl. Teď hrála Chopinova etuda E dur zvaná *Smutek*.

Tak smutek? S povzdechem jsem sklopila hlavu. Rozchod s milovaným člověkem dolehne na každého. Tím spíš, když se to stane čtyřicetileté ženě, která zoufale touží po vdavkách. Chodili jsme spolu dlouho, a tak jsem začala brát jako samozřejmost, že spolu zůstaneme. Jenže žádná taková samozřejmost neexistuje. A dost možná, že i kočka sem tam šlápne vedle. Při té myšlence jsem opět s obavami pohlédla dolů, ale kocoura jsem nikde neviděla. Což znamená, že u kocourů tyhle problémy asi nehrozí.

Vedle jsem šlápla jenom já...

„Kde jsem jen udělala chybu...?“

Dole povykovaly děti. Předklonila jsem se, abych lépe viděla. Pod balkónem si vykračovali prvňáčci, asi měli

právě jarní prázdniny. Rysy ve tváři mi změkly nostalgickou vzpomínkou. Jak se asi mají moji tehdejší žáci? Opravdu jsem udělala dobře, když jsem s učením sekla? Ale jistěže ano, kdybych v tomhle stavu učila, upřímné děti by se mě do aleluja bez obalu vyptávaly: „A paní učitelko, vy se nebudete vdávat?“ Kdyby se mě na tohle teď někdo zeptal, nejspíš bych se za katedrou rozbrečela. *Takže takhle je to v pořádku?* tázala jsem se v duchu sama sebe a hned si přitakala, že ano. Vrátila jsem se do pokoje a zavřela za sebou síťované dveře. Klavír mezitím ztichl.

PRVNÍ KAPITOLA

Trifle souhvězdí Vodnáře

1.

„To byla dobrota!“

S těmito slovy jsem já, Mizuki Serikawa, sepjala ruce před prázdnou miskou od rámenu. Do instantních nudlí si vždycky přidám hromadu nakrájeného pórku a jiné zeleniny. Není to kdovíjak opulentní oběd, ale po jídle si vždycky připadám náramně spokojeně.

„Tak – a do práce!“

Odnesla jsem misku do kuchyně, opláchla ji a položila na odkapávač. Pak jsem popadla utěrku a poctivě utřela jídelní stůl. Stoleček tak malinký, že se u něho nají sotva jeden dospělý. Bydlím v miniaturním bytě, kde jím i pracuju. Když jsem utřela stůl, udělala jsem si hrnek překapávané kávy, položila na stůl laptop a složku s dokumentací a posadila se na židli. Ustrkla jsem kávu a začala listovat složkou.

„Hmm, jak jen tuhle postavu pojmout...?“

Dokumentace byla plná ilustrací pěkně rostlých kluků, až oči přecházely. Šlo o synopse k tvorbě postav. Podle zadání měli ti krasavci patřit mezi „bohatou mládež

navštěvující honosné lyceum“. Vlasy jim ovšem hrály různými odstíny od červené po modrou a žlutou, takže skutečné mladíky z dobře postavených rodin připomínali jen pramálo. Ale bavíme se o počítačové hře. Tam na takových maličkostech nesejde.

Ano, správně. Jsem scenáristka. Momentálně pracuju na scénáři simulátoru randění pro sociální sítě, i když popravdě řečeno nemám na starosti hlavní dějovou linku. Nepíšu ty scény, které hráče dovedou až ke šťastnému konci v podobě naplněného vztahu s tím nejatraktivnějším a téměř nedobytným krasavcem, nýbrž ty, ve kterých skončí s některou z vedlejších postav. Takováto vyústění, kterým se v simulátorech randění říká „konec ve vedlejší uličce“, musí mít odpovídající scénář. Nesmí to být příliš poutavý příběh, který by hráče maximálně uspokojil. Na objem to také není kdovíjak náročné, jedna epizoda vyjde tak na třicet kilobajtů. V téhle branži totiž nedostanete objednávku na určitý počet znaků či normostran, ale právě na kilobajty – to asi že jde o internetovou hru.

V dokumentaci stojí: *Závěrečná scéna zahrnuje polibek na tvář nebo na čelo; požadované místo: u vody.*

„Takže líbačka na tvář nebo na čelo, ale ne na rty. A u vody...? Podle zadání se ti kluci pohybují hlavně v interiéru čili to bude spíš u hotelového bazénu než u moře či řeky,“ mumlala jsem si, zatímco jsem kontrolovala zadání. Pak jsem otevřela poznámkový blok plný chaotických čmáranic, které by nikdo jiný nebyl s to vyluštit. Obsahoval nástin děje. Prostě informace, jakým směrem se bude celý příběh ubírat. Mým úkolem je vnuknout hráči pocit, že šťastný konec s vedlejší postavou není to pravé ořechové a že by bylo daleko lepší zkusit těžší

dějovou linii s tím nedostižným klukem. Ta moje by tím pádem neměla obsahovat žádné pořádné randění, a už vůbec ne milostné scény. Což se vůbec nepíše jednoduše.

Dočetla jsem zadání a vrhla se do psaní. Pokojem se spolu s hudební kulisou linoucí se z laptopu neslo tiché tukání klávesnice. Tyhle scénáře k internetovým hrám, na kterých často pracuju, mívají hodně předvídatelných scén. A mně právě takové věci jdou, takže mě ta práce baví. Ale kdyby to bylo možné, raději bych místo příběhů vedlejších postav psala milostné scény těch hlavních.

Jenže to by byl v mém současném postavení příliš velký přepych, pomyslela jsem si a sebelítostivě se přitom pousmála. *A to jsem dřív měla na starosti daleko větší zakázky...* Zavrtěla jsem hlavou a dala se do psaní. Třicet kilobajtů je vlastně jedna kratší povídka, i když počet stran může být různý v závislosti na počtu znaků. Napsala jsem asi třetinu a pak jsem si protáhla záda. Ručičky na hodinách ukazovaly tři odpoledne.

„To už píšu dvě hodiny...?“

Uvědomila jsem si, že se dokážu soustředit právě jen dvě hodiny, a trpce jsem se usmála. Před deseti lety jsem vydržela víc...

V tu chvíli mi na stolku zabzučel mobil oznamující nově přijatou zprávu. Obezřetně jsem se po něm natáhla.

Zdravím Vás po dlouhé době, paní Serikawo. Tady je Akari Nakajama. Je to sice trochu náhlé, ale zrovna jsem pracovně v Kansai a dneska jsem přijela do Kjóta. Pokud se Vám to hodí, mohly bychom se setkat?

Když jsem to jméno uviděla, rozbušilo se mi srdce. Psala mi žena z televizní produkční společnosti, pro niž jsem dříve pracovala. Ta žena je teď režisérkou. Před

měsícem jsem sebrala odvahu a poslala jí svůj námět. Možná že je v Kjótu jen náhodou, ale když už se rozhodla, že mi napíše, jistě mi o tom něco chce říct.

Ano, moc ráda se s Vámi uvidím! odepsala jsem.

Následovala odpověď: *Děkuji. Můžete přijít do lobby v tom hotelu, kde jsme se dříve často vídaly? Hodilo by se Vám to tak za hodinu?*

Samozřejmě.

Jakmile jsem odpověděla, zaklapla jsem laptop a otevřela vestavěnou skříň, kde mám oblečení. Váhala jsem, co si vzít na sebe, a nakonec jsem pro jistotu vybrala kostým. Pak jsem přistoupila k umyvadlu se zrcadlem. V mém mini bytě pochopitelně chyběl toaletní stolek, takže jsem měla šminky položené jen tak na umyvadle. Otevřela jsem tubu s podkladovou bází, chopila se houbičky a začala se natírat. „Krucinál, vůbec to nechce držet!“

Poslední dobou jsem vycházela leda tak do blízkého supermarketu, takže jsem se s líčením téměř nikdy neotravovala a raději si brala roušku. Teď jsem měla obličej samou hrudku, jako by se moje plet po tak dlouhé době líčení lekla. Moje dřívější já, které tolik dbalo o bezvadný zevnějšek, by se při pohledu na mě jistě útrpně pousmálo. Ale co naplat, líčila jsem se dál. Namalovala jsem si obočí, nanesla rtěnku, přehodila přes sebe svetřík a s kabelkou v ruce opustila byt.

Vyšla jsem z domu a zamířila ke stanici. Bydlím sice v centru Kjóta, ale jen ve zcela fádni obytné čtvrti, na hony vzdálené od toho slavného „starého Kjóta“. Nastoupila jsem do vlaku a s úlevou si oddychla. Vtom mi přišla další zpráva: *V lobby bylo plno, proto jsem se přemístila do kavárny ve druhém patře. Mám nějakou práci,*

tak nemusíte pospíchat. Před očima mi vytanulo, jak sedí v hotelové kavárně před otevřeným laptopem. Lidé od televize mohou podobným způsobem pracovat kdekoliv. Já ostatně také. Dřív jsem často chodila psát do kavárny. Ale v poslední době mi bylo líto utrácet za kafe, a pokud jsem vyloženě nikam nemusela, zůstávala jsem zalezlá doma. Živím se převážně instantními nudlemi, do kterých přidávám zeleninu, abych pro své zdraví udělala aspoň to minimum. Což bude nejspíš ten důvod, proč mám tak nevalnou pleť...

Zasmála jsem se sama sobě a podívala se do mobilu. Chvilí jsem kontrolovala sledovanost a recenze seriálů, co zrovna běžely v televizi, ale když jsem pocítila, že z toho na mě leze smutek, raději jsem odtrhla zrak od displeje.

Ve vagónu jsem vedle sebe zahlédla malého školáka, zřejmě jel domů ze školy. Možná druháka nebo třetáka. Na zádech neměl aktovku, ale šikézni batoh z hnědé usně, který dával odtušit, že je kluk žákem soukromé základní školy. Udělal na mě dojem. A v tu chvíli se to stalo.

„Prosím vás, nejste náhodou paní učitelka Serikawa?“ promluvila na mě slabým hláskem žena sedící vedle mě. Leknutím mi poskočilo srdce. Ostýchavě jsem se na ženu podívala. Na první pohled vypadala zhruba na pětadvacet. Připadala mi mladá, ale působila tak vyrovnaně, že mohla být stejně dobře o něco starší. Od pohledu byla vkusně oblečená, a protože měla hezky upravené, ne moc dlouhé nehty a zesvětlené hnědé vlasy, usoudila jsem, že je zřejmě zaměstnaná v nějakém kosmetickém oboru. Že by kadeřnice, ke které jsem dřív chodila?

„Promiňte mi, že jsem vás tak zničehonic oslovila. Učila jste mě na základce...“

Cítila jsem, jak se mi ulevilo. Byla to moje bývalá žákyně.

„Měla jsem vás moc ráda, paní učitelko.“

Její slova mě zahřála u srdce, až jsem úplně zjihla. Učila jsem tehdy jen na částečný úvazek, hlavně jako suplentka. S dětmi jsem tudíž přicházela do styku, jen když měla jejich třídní volno. I když mě její slova potěšila, nebyla jsem si vědoma, že bych s žáky komunikovala do té míry, aby mě až tak milovali. Jako by žena tušila, co cítím, dodala: „Měla jste naši družinu na starost po cestě ze školy.“

Vida, vlastně jsem často doprovázela žáky domů! Jejich třídní učitelé mívali plné ruce práce s jinými věcmi, takže povinnost doprovázet žáky domů přirozeně padla na učitele s částečným úvazkem. Doprovod žáků ze školy nebyla žádná procházka růžovým sadem. Dohlížet na děti z nižších tříd bylo obtížné už kvůli jejich nepředvídatelnému chování a dalo mi velkou práci přimět je, aby šly rovně v jedné řadě. Při vzpomínce, jak jsem se cestou snažila žáky zabavit slovním fotbalem nebo si s nimi povídala, aby se nenudili, mě zalila vlna nostalgie a podvědomě jsem se usmála.

Rozmlouvaly jsme dál a ta žena mi prozradila, že teď pracuje jako kadeřnice, čímž potvrdila můj první dojem. Potom však vlak zřejmě dorazil do její stanice, protože mi zdvořile pokývla: „Promiňte, že jsem vás tak přepadla.“ A vystoupila. Opětovala jsem pozdrav a s hřejivým pocitem se opřela o sedadlo. „Ale mohla jsem se jí aspoň zeptat na jméno,“ zamumlala jsem si pro sebe.

Učit na prvním stupni základní školy bylo moje vysněné povolání. Byla to sice občas velká dřina, ale právě ve chvílích jako tato mě ze srdce těšilo, že jsem se mu

kdy věnovala. *Tak proč jsem se vlastně nakonec rozhodla pro scenáristiku?* pomyslela jsem si a znovu mě posedly chmury.

Ze začátku jsem seděla na dvou židlích. Částečný úvazek mi dovoľoval věnovat se i jinému zaměstnání, tak jsem psala scénáře. Jenže když jsem pak dostala příležitost získat plný úvazek, musela jsem si vybrat, zda chci být učitelkou, nebo se věnovat scenáristice. Nakonec jsem dala učitelování vale a rozhodla se, že budu raději psát. Kolik let už od té doby vlastně uteklo? Vždyť žáci, které jsem tehdy učila, už jsou dospělí a pracují – a mně bylo tuhle čtyřicet. Žiju teď ve strachu z nejisté budoucnosti. Kdybych byla zůstala učitelkou, sice by to byla řehole, ale jistě bych si teď žila daleko klidněji. A nemusela bych se za bezesných nocí klepat hrůzou. Zakousla jsem se do spodního rtu a sklopila zraky ke kolenům.

2.

Vyšla jsem ze stanice, překročila most Sandžó-óhaši a zamířila k hotelu, kde se měla schůzka konat. Už dlouho jsem si do centra takhle nevyšla. *A to jsem v těchhle místech donedávna bydlela*, pomyslela jsem si a pokrčila rameny. Ještě před dvěma roky jsem bydlela sama v bytě s výhledem na řeku Kamogawu. Kromě obýváku jsem měla i ložnici a velký balkón. Brzy ráno jsem chodila na procházku podél Kamogawy nebo si na balkóně užívala čaje. Často jsem tehdy chodila do kavárny v ulici

Kijamači. Stála na té straně, kudy protékala říčka Katasegawa, a měla jsem ji moc ráda. Jestlipak tam ještě je?

S hlavou plnou vzpomínek jsem se vydala severně ulicí Sandžó a pokračovala západním směrem po ulici Oike. Východně od budovy magistrátu ležel zmiňovaný hotel. Dřív jsem se tam často scházela s lidmi z branže. S bušícím srdcem jsem vešla do lobby a pokračovala přímo do kavárny. Sedělo tam docela hodně lidí. Mnozí z nich byli cizinci. Na místě u okna jsem zahlédla Akari Nakajamu. Lidi z produkce se většinou oblékají dost ležérně. Ale ona vždy nosila oblečení, které jako by odráželo její serióznost. Také dnes na sobě měla černý kalhotový kostým. V mých vzpomínkách pracovala u otevřeného laptopu, avšak tentokrát měla tablet.

„Paní Nakajamo, promiňte, že jsem vás nechala tak dlouho čekat!“

Jakmile mě zaslechla, ihned zvedla hlavu a vstala. „Dobrý den, omlouvám se, že jsem vás kontaktovala tak náhle a že vás ženu až sem!“

„Ale kdepak, to nic!“

„Bydlíte blízko, vidíte?“

Po těch slovech jsem se jen tak neurčitě pousmála a zavrtěla hlavou. „Přestěhovala jsem se.“

„Aha! Promiňte, myslela jsem, že bydlíte blízko, a proto jsem vybrala tohle místo.“

Odpověděla jsem jí, že to není žádný problém, a posadily jsme se. Objednala jsem si kávu, kterou mi okamžitě přinesli, a chvíli jsme si povídaly o všem možném.

„Přijela jste do Kansai dnes?“

„Ano, mám tu večer schůzku s lidmi ze zdejší televize.“

„Což mi připomíná, jak se vlastně má můj dřívější režisér?“

„Stal se producentem!“

„Takže povýšil! A z vás je teď režisérka...“

„Asi to na vás působí divně, vidíte, paní Serikawo? Vždyť mě pamatujete ještě jako zelenáče!“

Vrtěla jsem hlavou, že kdepak. Od samého začátku byla velmi pilná, takový ten typ, co nikdy nic neodpustí sobě ani druhým. Nepochybovala jsem, že povýší. A právě proto, že je taková, jaká je, mě napadlo napsat právě jí. Nikdo jiný takový nebyl.

Hlasitě jsem polkla. Mluvily jsme o všem možném a já nevěděla, jak se mám zeptat na to, co jsem toužila zjistit ze všeho nejvíc. Minulý měsíc jsem jí totiž spolu se svým e-mailem poslala i námět.

„Co si myslíte o mém námětu?“ dralo se mi hrdlem na jazyk, ale pro samý strach jsem se nedokázala zeptat nahlas. Ještě předtím jsem jí totiž musela říct něco jiného.

„Paní Nakajamo, chci se vám hluboce omluvit za potíže, co jsem vám tehdy způsobila.“

Uctivě jsem se jí poklonila, ale ona se jen usmála a zavrtěla hlavou. „Bylo mi jasné, v jak tíživé situaci jste se tehdy nacházela, paní Serikawo. Vždycky jste byla hloubavější a vnímavější než ostatní a to se projevovalo i ve vaší práci. Takže pro vás muselo být nesmírně těžké a bolestivé, když se do vás kritika tak pustila,“ pravila a donesla šálek ke rtům. Nezmohla jsem se na jediné slovo, a tak jsem jen znovu sklopila hlavu.

„Odvedla jste skutečně skvělou práci,“ pronesla Nakajama a mhouřila přitom oči, jako by hleděla na něco oslnivého.

Všechno už je to minulost. Jako scenáristka jsem debutovala, když mi bylo dvacet a ještě jsem studovala na univerzitě. Vyhrála jsem cenu za scénář televizní

inscenace ve veřejné soutěži pořádané jednou velkou televizní stanicí. Od té doby jsem se tu a tam věnovala psaní scénářů, ale na uživení to nebylo. Po absolvování univerzity jsem se stala učitelkou na základní škole, kterou jsem chtěla být už od dětství. Práci scenáristky jsem jako vysokoškolská studentka považovala za pouhou brigádu. Jenže jeden scénář, který jsem napsala těsně před ukončením studia, se znenadání stal velkým hitem.

Když uvážím, že se jednalo o inscenaci vysílanou pozdě večer, ve které hráli sami neznámí herci, reagovala kritika až přehnaně kladně. Ale přihrálo mi to velké pracovní příležitosti. Ve dvaceti letech mě oslavovali jako geniální scenáristku a začala jsem pracovat na scénářích pro seriály v hlavním vysílacím čase. Zřekla jsem se kvůli tomu práce učitelky a od té chvíle se věnovala výhradně psaní scénářů.

Jenže pak jsem překročila pětatřicátý rok.

A najednou mým věcem drasticky poklesla sledovanost, jako kdyby všechen ten dosavadní úspěch byl jen přelud. Můj osud nakonec rozhodl scénář k televiznímu seriálu, ve kterém hráli tak slavní herci, že měl být úspěch prakticky zaručen. Jenže navzdory hlavnímu vysílacímu času zůstala sledovanost v jednociferných číslech a se mnou se začalo zacházet jako s válečným zločincem. I přesto mi pořád ještě chodily nabídky, jako by si v televizi řekli, že to možná byla jen náhoda a že příští scénář od Mizuki Serikawy bude určitě v pořádku. Jenže ani další seriál, ani ten následující nestály za nic a ze mě se postupně stával fackovací panák. Nakonec mě namísto ke zkušenému režisérovi přidělili k nováčkoví, kterým byla právě Nakajama. A pak už to šlo rychle.

Nevydržela jsem strach z kritiky a pozornosti, kterou mi veřejnost věnovala, a kvůli všem těm tlakům jsem se své práce vzdala.

Mnoho lidí si o mě dělalo starost a volalo mi, ale já jsem jim nedokázala odpovídat a přerušila jsem veškeré kontakty. A právě Nakajamě, která mě v té době měla na starosti, jsem tím způsobila spoustu nesnází. Stejně však byla posledním člověkem, který se mnou stále udržoval kontakt i v době, kdy už na mě zbytek světa kašlal. Nakonec se mi však přestala ozývat i ona a já si uvědomila, že už vlastně nedostávám žádnou práci. Zásoba peněz z doby, kdy mě ještě měli za geniální scenáristku, se začala povážlivě tenčit a já už si pochoptelně nemohla dovolit dál žít na dosavadní úrovni. Odstěhovala jsem se tedy ze svého bytu a našla si co možná nejlevnější ubytování čili tu garsonku, kde bydlím i teď. Prodala jsem též veškerý nábytek, který jsem si tehdy pořídila. A co se práce týče, místo jména Mizuki Serikawa jsem začala psát scénáře pod pseudonymem SERIKA. Sama od sebe jsem se přihlásila na internetový inzerát *Hledáme scenáristy simulátorů randění pro sociální sítě* a dostala jsem nějakou práci, díky níž jakž takž přežívám. Nikdo mě však nezná, žádnými velkými výsledky se chlubit nemůžu, a tím pádem mě všechny pořádné zakázky míjejí. Stále se však bojím vyrukovat se svým skutečným jménem.

„Mám vaše seriály ráda, paní Serikawo. Třeba *Cestu k vrcholu* nebo *Prosluněnou učebnu*. Hlavní hrdina se nachází na nejnižších příčkách společenské hierarchie, ale přesto je plný života a způsob, jakým se snaží šplhat nahoru, diváka dojíká a nutí ho věřit, že se mu za usilovnou práci dostane odměny...“

Říkala to tak procítěně, že jsem stydlivě sklopila oči. Příběhy a prostředí mých děl se od sebe liší, ale jedno mají společné. Hlavní hrdina se na začátku vždy nachází v absurdně těžké situaci, ale postupně se vypracuje a nakonec je za svou snahu odměněn.

„A právě proto se mi také moc líbil ten námět, který jste mi poslala.“

Při těch slovech se mi znatelně zrychlil tep. Vzhledla jsem k ní a pocítila, jak se mi ruce chvějí očekáváním a úzkostí.

„Musím se vám ale omluvit. Představila jsem váš námět na poradě, jenže neprošel,“ svěřila Nakajama provinile hlavu. Přiměla jsem se k úsměvu.

„Co se dá dělat, jsem moc ráda, že jste to tam vůbec přinesla.“

Pravda, ve skrytu duše jsem doufala, že někdo tak seriózní jako ona bude o mém námětu uvažovat. Nečekala jsem ale, že ho rovnou projedná na poradě. Upřímně mě to překvapilo, nadmíru potěšilo, ale zároveň zdrtilo, protože jsem měla pocit, jako by se právě rozhodlo, že už pro tuhle branži nejsem dost dobrá. „Co se dá dělat, vidíte? I tak vám děkuju,“ zasmála jsem se, třebaže to pro mě byl šok. Nakajama se po mně na okamžik soucitně podívala.

„Je mi líto, že jsem vám nedokázala pomoci,“ sklopila oči. Zavrtěla jsem hlavou na znamení, že to nevadí.

„A taky se vám musím omluvit, protože už mi za chvíli začíná schůzka...“

„Ale samozřejmě, to já se omlouvám.“

„Na shledanou.“

Poklonila se mi a opustila kavárnu.

Nakajama už zmizela z dohledu, ale já stále ještě ne našla sílu vstát a jen jsem se nepřítomně dívala z okna.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Hvězdopavci z kavárny Úplněk.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.